

QUÈ ELS QUEDA ALS JOVES?

Mario Benedetti

(La vida ese paréntesis, 1998)

Què els queda per provar als joves
en aquest món de paciència i fàstic?
sols graffiti? rock? escepticisme?
també els queda no dir amén
no deixar que els matin l'amor
recuperar la parla i la utopia
ser joves sense pressa i amb memòria
situar-se en una història que és la seva
no convertir-se en vells prematurs.

què els queda per provar als joves
en aquest món de rutina i ruïna?
cocaina? cervesa? patates braves?
els queda respirar/obrir els ulls
descobrir les arrels de l'horror
inventar pau encara que sigui a cops de capa
entendre's amb la naturalesa
i amb la pluja i els llamps
i amb el sentiment i amb la mort
aquesta boja de lligar i deslligar.

què els queda per provar als joves
en aquest món de consum i fum?
vertigen? assalts? discoteques?
també els queda discutir amb Déu
tant si existeix com si no existeix
estendre mans que ajuden / obrir portes
entre el cor propi i l'aliè
sobretot els queda fer futur
tot i els miserables del passat
i els savis pillastres del present.

¿QUÉ LES QUEDA A LOS JÓVENES?

Mario Benedetti

(La vida ese paréntesis, Mario Benedetti, 1998)

*¿Qué les queda por probar a los jóvenes
en este mundo de paciencia y asco?
¿sólo graffiti? ¿rock? ¿escepticismo?
también les queda no decir amén
no dejar que les maten el amor
recuperar el habla y la utopía
ser jóvenes sin prisa y con memoria
situarse en una historia que es la suya
no convertirse en viejos prematuros.*

*¿qué les queda por probar a los jóvenes
en este mundo de rutina y ruina?
¿cocaína? ¿cerveza? ¿barras bravas?
les que respirar/abrir los ojos
descubrir las raíces del horror
inventar paz así sea a ponchazos
entenderse con la naturaleza
i con la lluvia y los relámpagos
i con el sentimiento y con la muerte
esa loca de atar y desatar.*

*¿qué les queda por probar a los jóvenes
en este mundo de consumo y humo?
¿vértigo? ¿asaltos? ¿discotecas?
también les queda discutir con Dios
tanto si existe como si no existe
tender manos que ayudan/abrir puertas
entre el corazón propio y el ajeno
sobre todo les queda hacer futuro
a pesar de los ruines del pasado
y los sabios granujas del presente.*